



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3205/2020
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Дуњић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радомир Јовановић адвокат из ..., ради издржавања супружника, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 69/20 од 12.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 69/20 од 12.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П2 8/18 од 25.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле АА из ... и наложено туженом ББ из ... да на име свог доприноса за издржавање тужиле, почев од дана подношења тужбе - 17.01.2018. године па убудуће док се обавеза не измени или угаси, плаћа 30% од својих редовних месечних примања - пензије коју остварује код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Прокупље, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, наложено је туженом да накнади тужилу трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 69/20 од 12.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П2 8/18 од 25.10.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Нису основани наводи ревизије о битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 8. и 355. став 4. ЗПП, јер се другостепени суд у образложењу побијане пресуде изјаснио о битним наводима жалбе, између осталог и о жалбеном наводу да првостепени суд није правилно ценио изведене доказе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила (рођена 1939. године) и тужени (рођен 1941. године) закључили су брак током 1965. године. Брак странака није разведен, али је заједница живота странака престала пре више од 10 година. Странке имају два пунолетна сина, са којима тужила живи у заједничком домаћинству. Тужила никада није радила - била је домаћица, тако да није остварила право на пензију. Њено здравствено стање је погоршано. Тужени прима пензију у износу од око 25.000,00 динара месечно. За задовољавање тужилиних потреба неопходан је износ од 15.000,00 динара месечно.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 151. став 1. Породичног закона прописано је да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или је незапослен, има право на издржавање од другог супружника сразмерно његовим могућностима.

Тужила нема средстава за издржавање - није остварила право на пензију, нити има других прихода или имовине од које би могла остварити приходе и средства за сопствено издржавање. С`обзиром на своју животну доб (81 годину), није способна за рад, па су зато кумулативно испуњени услови предвиђени наведеном законском одредбом - недостатак средстава за издржавање и неспособност за рад, потребни за остварење права на издржавање од туженог. У конкретном случају, ово право тужиле произилази и из дугогодишњег остваривања брачних дужности током брачне заједнице која је трајала 40 година, у ком периоду је тужила обављала све послове у домаћинству, да би са старошћу опала њена способност за рад и могућност да на тај начин евентуално оствари приходе од којих би се издржавала.

Супротно наводима ревизије, нема погрешне примене материјалног права - става 3. члана 151. Породичног закона, којим је прописано да нема право на издржавање супружник ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за другог супружника. Постојање очигледне неправде тужени у ревизији и током поступка образлаже тврдњама да је тужила напустила брачну заједницу и да живи са синовима у кући која је његово власништво, односно погоршањем свог здравственог стања.

Из изведених доказа - исказа странака, не произилази да је заједница живота тужиле и туженог престала тужилином кривицом, односно зато што је она без оправданих разлога напустила брачну заједницу са туженим. Тужени не пружа доказе да је кућа у којој тужила живи са синовима његова посебна имовина, у смислу члана 168. Породичног закона. Обе странке се налазе у позном животном добу и погоршаног су здравственог стања, па су зато неспособне за привређивање, али је животна ситуација тужиле која нема приходе нити имовину од које би се издржавала тежа од животне ситуације туженог који прима пензију. Тужени је по основу погоршаног здравственог стања остварио право на туђу негу и помоћ, у односу на које примање издржавање није одређено у процентуалном износу, нити исто може бити предмет

извршења у случају ако тужени добровољно не испуњава обавезу издржавања тужиље (члан 257. Закона о извршењу и обезбеђењу).

Узимајући у обзир све околности случаја, досуђено издржавање својом висином одговара могућностима туженог у односу на којег тужиља, сагласно члану 166. став 1. Породичног закона, првенствено остварује право на издржавање.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић